279

C-58-9.

Arm.	Pres.	C.	N
189	[illegible]	H	19.

La Barenada.

Juguet comich en un acte y en vers,
escrit espresament per la Companyia
Infantil de la Societat "Campmany"

original de

Domingo Font

Estrenat ab general aplauso en la
Societat "Capmany" lo dia 23 de Sbre de
1890.

MS. 660

Reepartiment.

=

Personatjes		Artistas.	
Roseta	14 anys	Senyoreta Ferrander	(M.)
Felissa	"	"	Guasch
Concepció	"	"	Bonet
Marieta	13	"	Abella
Paula	15	"	Requesens.
Enrich	12	"	Sagarra
Antonet	12	"	Arto.

Los papers dels dos, noys, varien se desempenyats per las senyoretas anotadas, per deferencia á la "Societat."

~~~
~~~

Acte ú nich.

=

Sala decentment amoblada,
porta al foro, un balcó à la
esquerra segon terme que figura
donar al jardi, à la dreta
piano - consola, cadiras, etc tot ab
gust-

Escena 1ª

Felissa, Marieta, Rosseta
y luego Paula ab una cistella.

=

(Al aixecarse l teló
entran las dos primeras
corrent y cridant.)

Ros = Vaja, no moveu burjit
que l papa s'enfadarà.
Heu vingut per fe l brenà...

Fdi = I venim à fé l qu'hem dit.
Però no deus comportà
qu'entrém aqui com à missa.

Mar = I te rahó la Felissa:
ans de tot hem de jugà.

Ros = Lo papa m'ha preguntat
si las menas amiguetas
eran noyas decentetas--

Feli = I ab un; sí! li has contestat,

Ros = Però movent sa cadeta
creurà que dorm...

Fd = Que no pot dir?

Mar = Dona, no ho prenguis aixi.

Feli = No fassis tant la beata,
que quant vens à casa meva
ben bé cridas y alborotas.

Ma = Si mon mes burjit que totas!

Feli = (ab molta sorna y
procurant apaciguar.)

Feli = Be, ja ho veig, lo senyó Esteva
li deu habé encarregat
que no vol senti sorolls.

Ros = Això mateix.

Fel = ¡Ay fonoll!
(formalissante.)

à quin temps hem arribat:
Si no ns podém diverti,
anemsen cap al carré
qu' allí ningú ns dirá re!

Totas = Aném!

(disposadas à marxar.)

Ros = (detenint-las.)

No ho prenguen aixi,

M'agrada que fen brometa

pero... no vull que crideu

ni salteu, ni alboroteu:

que això no ho fá cap noyeta

Lo papa es baix al jardi

ab lo vehi del costat

y no li será gens grat

sius té que treure d'aqui.

Ab això creyeume totas,

perque sino... ay Deu meu

dirian per tot arreu....

(ploricant.)

Mar = (La comensa à fer gomyotas.)

Ros = La noya de n' Ginabreda

es un cas esboixaorat,

y á mi sempre m' agradat

de quieta, modesta, y....

Mar = Bleda!

Ros = ¡Yo, Bleda?

(ploricant.)

Fel. = No ho diu per tú!

Si parlem del barená,

(procurant convencerla.)

Jhem dit, qu' haurém de menjá

tot lo que portém ló y crii.

E l' hi deya: "Ves si es preda

ha cosa, que per enciam

porto una bleda del camp,

Sª ella la contestat. ¡ay Reda!

(molt marcat.)

per xó no t vulguès donà

aquet cop per aludida,

vá, fém las paus desseguida

(agafant la mà de l'

una y l'altre.)

Da tos amigas?

Mª y Ros = Y escá

(Donantse una abrassada

y fentse uns guants

petonets.)

Feli = Totas tres mos estimém

y no vull cap mes cuestió

Paula = (que ha entrat en

aquet moment ab la

ciotella.)

¿Alsmt volen que deixi això?

Fel = Espéreut, ja t'ho dirém.

Ros = Que vé la tiyó del Clot.

Fel = Baya, y ab lo seu jermá.

Pau = (que ab la cistella
no sab que fer
vé al costat de la
Roseta.)

¿I això, que no Ro puch deixá?

Ros = Ves, dona! (quin borinot!)
M'agrada aquella nozeta,
pero si ve l'Enriquet--

Mar = No volém noys.

Ros = ¿Ben net!

Fel = Ell nay gués de la brometa!

quant algun dia vé á casa,
li fem di aquella oració.—

Paula = (interrumpint à Felissa.)
¿ Hont volen que ho deixi això?

Fel = Semblas una mosca d'asa!
Deixen en qualsevol part!
(en mal modo.)

Pau = Y si puja l'gos de baix?

Ros = ficarán dins d'aquell calaix.

Feli = ¿ Perque? que s'esperi un quart.
No pesa tant com això,
Y si baixém al jardi.—
això no pot queda aqui.

Ros = Y que porten?

Feli = Un matò,
quatre llunguets dels de sis,—

qui aquesta nos ha donat,
Lo mató, jo l'he comprat
al plats y ollas.

Ros = Aixis.

faltará l pernil y fora
(Buscantse per la butxaca.)
tinch trenta centims.

Mar = (id.)

Jo deu

Feli = Donchs, tu, Paula.

Pau = Que volen?

Feli = tindrás d'anà aqui á la vora.

Ros = Just, oi com daba.

Pau = ¿ Y això?

Feli = Vinga!

(recullint los centims

de la Manieta y de la

Roseta.)

Ja t'ho esplicaré.

(A Paula)

Porta de ca l'adrogué....

No voleu pas postres?

Totas = No.

Feli = Deu céntims de bacallá.—

d'olivas - deu céntims més.

- Veyám si tinch prou dinés,

pe l permil.

(fa comptes deb

centims que té á

las mans.)

Ros = Per guant n'hi hái?

Feli = (després d'haber contat.)

tinch mitja pesseta justa

Mar = Tres onas.

(volguent dí ja mi ha pron.)

Feli = Compte rodó

Pau = Donant tinch de deixá aixó?

(altre cop al costat

de la Roseta.)

Ros = (enfadada.)

Mare de Deu qu' es aclusta!

vinga! Semblas un reclám!

(prenentli la cistella y

colocantla sobre la

taula ó comoda, dreta

fora.)

Feli = Li t sobre alguna coseta,

vésten á cá la Guimeta

que t donguis un poch d'enciam. Fe

Pau = Hi vaig corrent.

(al fora la calma.)

Feli = No ensopeguis!

Quina noya mes càlmosa.

Mar = A mi m'embla vergonyosa.

Feli = ¿Qui? la Paula? ca! no ho creg

si la sentissen cantá

posantse las mans aixi.

(á la cadera.)

"Cariño!" se pot senti.

Aixi, després de sopá,

va cantá aquella cansó

que tothom pe'l carré canta

Ros = Alló de la Luripanta?

"Luripanta." (contant)

Fel = No, no, aicó.

"I en el campanario

solitos los dos.."

Totas = "Solitos y á oscuras,

tilin tilin tilon

(Pent brometa y rient.)

Q

Escena 2ª

Ditos Antonet.

= (desde la porta.)

Ant = Gading! gading! gadong!

(Ho repeteix tres vegadas

fas burlantse de los noyas

y s'coloca á la dreta.)

¿qué aprenen de canta l'coro?

Ros = Vés, ves: no fusquis bronquina,

Las noyas han d'estar solas.

Feli = ¿Que vol D. Roch dahatilla?
vesten à jugá ah los noyo
qu'aqui no de t necessita.

Ant = Ih! jo soch á casa meva
(molt tranquil y fent
tot guant va dihent.)
Mira, prerich una cadira
y faré d'espectadó:
alsa, canteu la Marina.
guant donéu lo parabien,
qu'anavan á quarto de qui
"Cumplido parabien"
(cantant ab veu
ronca y follada y burlant
d'ellas.)

ah una ven de gallina!...

(esclata una rialla y

Rosa agafa una

cadira amenassant.)

Ros = No se quint sant me dete

Ant = que prompte t'encalabrinas.

Co papa m'ha dit: ves dalt

que hi hà las noyas, vijilalas;

(remudant la ven

de son pare.)

y faig lo que l papá m mana.

Fel = Doncs aném cap à l'eixida

y ell que s quedi aqui à la sala

Ant = Soch centinela de vista,

y à totas parts me tindreu

cumplint la meva consigna.

Feli = Doncs tú no 't mourás d'aquí

an, lliguèmlo à la cadira.

(trayentse un mocadó

de la butxaca y

anant per lligarlo

del brás.)

Ant = La primera que s'acosta

li rompo 'l cervell à micas.

Feli = Això ja veurém després,

totas tres contr'ell, amigas!

(Ellas tres avansan y ell

se defensa agafant la

cadira, un moment de

duptas algun rissolet

perque l'Antonet y vá

de toro y entra Concepció

(y Enric)

Escena 3ª

Dites Concepció y Enric.

=

Conce = Alto tothom! ¡qu̅ es això?
estém ab estat de sitj!
(interposantse, l'Enric
se n̅ vá ad costat de
l'Antonet.)

Ant = Volan que jo m̅ precipiti
rompent lo foch

Totas = ¡Concepció!
(totas abrassantla
y fentli petonets.)

En = No fássis tant lo valent.

que te tomeran ol fin
por cabeza de motin.
l'home deu se conseguent.

Ant = que dabs tu! si m'volen treure
d'aquesta sala qu'es meva.

En = Vritot, som à casa teva,
(agafant la cadira
y possantse de fronte
à las noyas, Concepcio
enterada de lo que
figura que li han
dit felissa y Roseta,
fá una senyal á l'
Enrich perque sen
vagi ab l'Antonet.)
y ara m'invitas à seure.

pero si 7 feyan sorti
derá perque lo hi convé,
ah això, sabs qu' hem de fé?
(alsantse)
marxo i lo dos cap al jardi.
Ant= Os qu' estich de centinella.
On = Donchs jo 7 vinch á rellevá.
Ant = Os que l papa m' remyará.
On = Za jermana es la mes vella,
y tu que respectar deus,
á los de mes edad
cumples cuant la urbanidad
si estás sumis á sas veus.
(ab molta calma y
procurant conversar
ái l' Antonet)

Si l ten papa te que di.
yo sock testigo presente. —
y.; media vuelta! de frente!
(fentli fer mitja volta.)
marchen! au! cap al jardi.
Rataplam, rataplam - - - -
(etc. le fá passá al
devant ell detrás
figurant tocá l tamb
dona una volta per l'
escenari, las noyas los
van seguint també toca
fins á la porta del fons.

O
O escena 4ª
las 4.
=

Feli = Quin talent te l'teu jermá

Conce = Veus que prompte m'ha comprés?

Feli = Veig qu'es un xicot exprés.

Con Molts cops també m'fa enfadá,
pero així que m'poso seria
ja m'diu j perdonam!

Feli = Pobret!

Ros = Al revés de l'Antonet.
aquell sempre te la déria
que 'ls homes han de manà

Feli = A mitjas, ja diu molt bé,
tu tens un genit també
que te l'has de reportá.
Mira: baixos al jardi
y aquesta que vinguí ab tú,
veurás com éll. de seguí,

lo primé que t vindrá ai di
serái, "qu" está arrepentit,
que l perdonis.

Ros = Ay Felissa!
quant lo tipé se li arissa
es un veri.

Feli = Lo qu'he dit.
Nosaltres quedém soletas
esperant vostra tornada,
després farém la brenada
fentne cuatre rialletas,
y ai tenim pron dalit
cap al jardi à jugá à fet,
y quant digui mes tardet
cap à casa y bon profit.

Ros = Donchs aném, fins à després

Feli = No pujem fins que hos cridém.

Concep = Lo vostre plan ja l veyém

Feli = Doncha bueno, no ñ parlem més.

(Empenyent amigablement
a Roseta y Concepció
que ´ns van pel foro
esquerra.)

Escena 5ª

Felissa - Marieta.

=

Feli = Ja estém solas, Marieta;
y lo que hem dit d' antemano.-

Mar = ¿ Sobres lo tocá l piano?

Feli = Y comtá alguna cosseta.
que aixis pujarém la Rosa

del amor propi picada,
y si veu que l'hem deixada
tocará, com de suposa,
algo del seu repertori
y sabrém fins hont arriba.
Assentat.

Mar = Prime tú

Feli = ¡Tira!

(Volguent dí això no
fá pregá.)

Ja dom al observatori.

(Aquí tocan y contan etc
una cosota dione y
Felissa ha mirat al
jardí.)

Escoltan desde l'jardí

Y l' den papa parla ab ella.

(desde 'l balcó.)

posemlos de centinella

alla ái l'eixida?

Li, ái.

Mar = (ses van corrent.)

Escena 6ª

Paula.

= (ab l'ensiam.)

Paula = Per cinch céntims m'han donat

dos lletugas d'enciam...

Ah! m'han deixat llibre 'l camp...

¿serán baix?

(Al balcó del jardí.)

No qu'han marxat.

Rès, deixaré l'enciam aqui;
- me n' torno cap al corré
y ab cinch centims compraré
dos taronjas, velshi aqui.

(Se'n va fondo dreta.)

(Al moment arriba Roseta
y Antonet foro esquerra.)

Escena 7.

Roseta, Antonet.

=

Ros = No vinguis, vull estar sola.
Ves à jugà ab l'Enriquet.

Ant = que me n' vagi? ca, Barret!
Tinch d' ~~ara~~ amolà ci qui m' amola
tu t diverteixes ab mi

fentme fé enfadá de veras,
donchs ore ŧ torno las peras
no volguent móurem d'aqui.

Ros = Mira que l papa ho sabrá.

Ant = Ja ho sap que sock aqui dalt.

Ros = I ŧ mourá un sacramental
si acás no veus de marxá.

Ant = Be, dona!
Jo no sock dona.

Ant = Que potsé ets xicot?

Ros = Sock noya,

Ant = que si no fós tant boboya
potsé seria bufona.
(tot ab sorna.)

Ros = Sock una noya com cal,

Ant = De cova dorxadeta....

escolà, com que t'dius Roseta.

¡Ets una flò!

Ros = ¡Qu animal!

Ant = D'aquest nom no n'passo gala.
Perquè, sent jo l'teu germá
si tu tothom te dirá,
sent jo animal l'animala.

(fent burla de Roseta
ẽ enfada, pero demostra
que ho prent ab calma)

Ros = Caram! tot això t'ensenya
ho demyó mestre?

Ant = Oll no.
Perque 't convensis d'això
vaig á ferte una ressenya.
Tots los noms estant lligats

owuy, sigle de las llums,
ab las mateixas costums
dels nostres antepassats.
La dona del tintoré
ja sabs qu̅ es la tintorera.
igual que la sabatera
qu̅ es mulle del sabate,
La que ẽ casa ab un manyoi
tombé li dihuen manyana,
igual que dirli jordana
á la dona del Jordi.
Per xo á tu que n̅ eto tant curra
ni que jo no digui curro,
si saben qu̅ á mi m̃ dius ¡burro!
sent jermans te dirant ¡burra!
Rosa= ¡Desllenguat!

(volguent alsar la cadira

y 5 deté.)

Ant = Mira di ñ tinch.

(fentli clangotas.)

Ah mi di que no hi poto re,

segons fassis jo faré.

Rosa = ¡Poca pena!

Ant = Donchs m'hi atinch.

(Veyent que Roseta casi plora

de malicia, li diu ab un

xich d'amabilitat)

Durant lo cuento Roseta

escuyta ab lo gi ell li vá

dihent fins que l'abrassa al

esclamá ab esplosió la

paraula ¡germanet!)

Escolta un cuento instructiu
que m'ha ensenyat un Escolapio
qu' es deya pare Serapio:
y es ben cert tot lo que diu.

-

Una rata, blanca, sàbia,
estaba desde petita
si la sala d'una hermita
ficada dintre una gabia.
La noya que la cuidaba,
sempre la feya sorti
perque jugués per alli...
y si la rata, li agradaba
oosá de las distincions
d'aquell hermós angelet,
qu' ab ella jugaba à fet

Y fins li feya petons.
Dos anys varen passá aixi;
era fidel companyera
d' aquell Kermós serafi,
Pero al fi vá arribá l dia
que la noyeta marxés
y á la rateta deixés
al cuidado de sa tia.
-"Cuidala. ab afany"- digué
á sa tia la noyeta-
"-ja que la meva mareta
" vol que vagi á Balagué,
" passaré una temporada
" que crech que será curteta;
" jo hi voldria la rateta
pero l' ordre está donada

de que la deixi à l'ermita."
I despedintse plorosa
d'aquella rata amorosa,
marxa à Balagué contrita.
La tia, daba 'l menjá
à la rata arribant l'hora,
pero may la treya à fora
ni la deixaba jugá.
Si de la gabia surtia
ella al moment la renyaba
y à la gabia la tancaba
y la rata s'consumia.
La rata un dia enfadada
de la intemperancia muda
d'aquella tia morruda
li và pegá una mossada.

Com que la rata rabiaba
donà á la tia l veri
y la tia vá morí
d'un mos de la rata sabia,
ab això, vull dirte á tú;
que si m tractas com germá,
al mon no 7 podrá estimá
com lo teu jermá ningú!
pero si m vols oprimi
fent com la tia á la rata,
Roseta, te parlo ab plata,
provarás lo meu veri.

Ros = Germanet! de mi disposa,
t' estimo, t' estimaré
y ab tot sempre 7 complauré!

(Abrassats.)

Ant = ¿Veus la ditxa com se goza?
¿veritat que dins ton cor
sens una veu d'angelet
que't diu: "ton germà Antonet
t'estima ab immens amor?

Ros = Li jermá.

Ant = Jo veus, Roseta!
Ara fesme un petonet,
y aixi't teu jermá Antonet
te deixaré estár soleta.
Aixó fá fugi la rabia
que per tú mon cor sentia,
tot pe'l cuento de la tia
y aquella zateta sábia.

Ros = Antonet!

Ant = ¡Ja zoch tot mel! (arantzos)

Ros = Vina que t vuel fé un petó.

Ant = ¡Te!

(Content presentantli la galta.)

Ros = M' estimarás

Ant = Sí, jo?

T' estimaré... fins al cel!

(una abrassada y un

besset y cada vé corrent

cap al foro pels de

darrig.)

Escena 8a

Roseta.

=

Ros = Es cert que la tiranía

no ha agradat may á ningú!
Ni un somris per ell tenia.
jo l' renyaba, l' oprimia
y l' castigaba ab cor dir!
ell no ha conegut la mare
y li falta l' seu amor,
mes ab tot lo qu' ha dit ara
me dona una prova clara
del efecte del seu cor.
Sobre germá, que callaba
mentres mos desdenys sufria
y ab tot lo cor m' estimaba...
y jo sempre l' maltractaba....
Desde avuy tot alegria.
De mare li serviré
perque jo sock la mes gran,

Sempre l'seu consol seré....

¡germanet!... si... tocaré.

(ha mirat al balcó al di

germanet y figurant

que ell li diu que toqui

que la vol sentir

asxenta al piano.)

¡Deu meu! quin cor tinch mes gran.

(Expansió, recorra el teclat

y comensa una melodia

etc y acaba ab un

aire viu, à gust del

director.)

Escena 9

Roseta - Felissa y Maria.

=

(han sortit trayent la cap.
per la porta del foro
dreta abans que la Roseta
acabés de tocá y entran
á la escena aplaudint.)

Feli =)
y
Maria = (Bravo! Bravo!

Feli = Gracia á Deu
qui al fi t'hem pogut sentí

Ros = ¡Vosaltres!

(mitj avergonyida.)

Feli = ¡Moira la tonta!
Per xó t'has avergonyit?

(Abrassantla y ab molt
mimo.)

Roseta, som dos amigas

qu' ab justicia t' aplaudim.
totas trés estudiém
totas trés tenim desig
d' alcanzar la justa fama
que l'art nos pot concedir;
totas trés desitjem llaurs,
totas trés volém lluir ---
donchs marxém las tres unidas
ja que enveja no 'ns tenim,
y logrém ser professors
d' aquest art, que 'ls serafins
l' aprenguerán per cantarne
¡Hosanna! al paradis!

Ros = Ah! sí, dius molt be, Felisa!

Mar = (Casi m'ha fet entorni.)

(Molt natural y aixu-
gantse una llagrima.)

Y nostres pares, goixos
al veure que ls hi agrahim
los costosos sacrificis
que fan tots, per instruins
com la millor senyoreta
de nobles ó pares richs,
tindrom ls cor ple de ditxa
quant à tothom sentin dir
que som unas nenas dignas,
plenas de moral ànstint;
y tot ls goig y ternura
que en ls cor poguem sentir
serà per los nostres pares
que ho fan tot per instruins.

Fol = Carám los ulls mº espurneixen
Ros = Es lo teu cor agrahit.

Fel = Li, Roseta, qu' sigui dintre
ressons una vez que m diu
Ligas honesta, felina,
compadeix als desvalits, ...
I glorifica als teus pares
qu' es l' obligació dels fills!

Ma = ¡Quina cosa mes estranya!
lo mateix me diu à mi.

Ros = Es la gratitut, Marieta,

Feli = Be, bé, prou: tot desseguit
á buscar á la Lliri
qu' espera á baix al jardi.

Rosa = Invitarém als dos vells
si á sopá volen servits
i pujarém totas juntas
á menjá matí i pernil.

Feli = ¡Anem! ó cantóm aquell coro
del rataplam?

Las dos = Ja ho has dit.
(Canten lo coro dels hu =
gonots fent un xiquet
de gatsara y sen van
foro esquerra. Enriquet
que ha entrat un poch
abans s'queda á la porta
de la dreta ó bé detrás
del piano y quant sen van
surt poch á poch)

O
O Escena 10
Enriquet
=

Con = Diu qu' ellas pujàrant juntas.

(Esclata à riure.)

Be di, ramos, totas cuatre,
Anem fent lo rataplam
per invità à ma germana,
que ñ semba que quant torneu
lo banquete haurà fet aiguas.

(Mirant lo que hi hà
sobre de la comòda.)

¡ Bravo! pernil, y matí,
¡ del fi!

(figura que tasta l'matí)

y un llonguet por barba.
Y jo no hi sock invitat,
perque ñ dich Antoneto barba!
donchs jo no dejunaré

que l' que 3 primé sempre guanya.
lo mató cap á l'endorga.

(menjantse molt depressa
tot lo mató.)

Lo pernil á la butxaca.-
Deixaré tot l'enciam.
¡Val més enciam que gana!

(Ho anat menjant y
apartant l'enciam y
fent un xiquet de
broma per donar tempo
á que se vegi que s'ha
menjat lo mató.)

Al pujá será la broma,
pero jo ja seré á casa.

=

Escena 11.

Enriquet - Paula.

=

(per la porta del foro, porta dos taronjas y las fá passá de ma má al entrar y después ven á l'Enriquet.)

Pau = Cinch centimets de taronjas. ¿Hont son dlas?

Enr = Ah! tu, paula?

(Ab la boca plena y parlant Ben clusy d'ella perque no vegi que menja.)

Totas son cap al jardi.

Pau = ¿ que ja han barenat?

(Vejent que no hi há

lo mató ni l'permil etc.)

Con = No encara.

Pau = I donchs, qu'ha pujat lo goi?

Con = (No es mal goi l'que s'aforta.)

(Despues de mirá la cistella
Paula clava la vista á
l'Enriquet y baixa cap
á las candilejas.)

Pau = Que miro! t'ho menjas tú!

Con = Jo ho he trobat á l'escala.
Un goi portaba l'cistell.
li dich: Dom!

(Molt marcat, allarga
la má com per pendrer
lo del goi etc.)
lo deix, y marxa.

Y creguí que no ho voldrien
perque l'ós te mala bava,
Le pensat, te sacrifícas
Y menjatho tú.

Pau = (cantant mascant.)
N'agradas!

On = He volgut salvá l'perill
d'ellas y de ma germana,-
Y potsé qu'hagi menjat
una cosa envenenada,
perque ja m'falta la vista....
la respiració se m'tapa.--
las camas me balandreixen.--
Y veig que m'fan una caixa
que venen los meus amichs
Y van encenent las atxas.--

perquè lo capellans ja venen

ay! no se l'que m passa, Paula.

(tota aquesta relació enoare

que digui un noy, com qu'es

un d'aquets entramaliats,

figura que ho fingeix hé

perque passi l'afecte, Saula

s'espanta y no sab que fer.)

Pau = Es di donchs, que t morirás?

Lon = Comensa à resá la salve!

(Se deix caure à una

cadira y al sentí que

crida s'aixeca y seguint

la comedia se vá fora

dreta.)

Pau = ¡Antonet! Noyas, pujen!

Lon = Calla, escandalosa calla.

(Ab veu fosca.)

me n'vaig á morir al corré
qu'allá al menos... passa l'aire-
(ven vá y al arribar á
la porta diu com fent
l'ultim esfors.)
Si moro tu n'tens la culpa.
m'has envenenado... raspa!

Pau = ¡Verge del Bel! compadiume.
¡que será de mi si ho saben!

(Salta s'apeya al piano
y no sab lo que li
passa quant entran
las cuatre pel foro,
totas esverades.)

Escena 12.

Saula - Roseta - Felissa, Maria y Concepció.

=

Ros = Saula, que cridas?
(veyentla immovil al
costat del piano.)
¿ que tens?.

Concep = No respons? que t ha passat?

Fel = (que ven que no hi ha
l' mató ni l' pomil
diu ab malicia.)
que 'l barená d' ha menjat
y are té remordiments

Ros = Lo mató y l' pomil?

Fel = Li.

Ros = Y lo quatre llonguets!

Feli = També.

Concep = Vaja, qu' això no pot ser

Feli = Contesta.

(tota la escena molt jugada
l'una mira la cistella,
l'altre interroga à Paula
y aquesta als signes com
di fos muda diu que
ella no ha sigut.)

Ros = Ah! no ho vols dir?

Concep = (Vayant á la Paula
d'aquell modo y no
creyentla capas de tal
cosa.)

Aquí passa alguna cosa
que degú no comprenem.

Rosa = Sotsé que la calumnien.

Ant = No n' parlém, que ja es mort, Rosa.

—

Escena 13

Ditas Antonet.

=

Paula = (Al sentir ja es mort
fa un crit y surt de
la inmovilitat que
estaba.)

Com! ¡ja es mort? pobre Antonet!

Concep = Que diu ó qu' ha mort mon germá?
(Esplosió.)

Ant = (Al to alegre y calmantlas
perque totas s' han sobresaltat)
Sui sa mort es lo bromá....

que no més queda un llonguet.

(Ensomiantlo.)

Escolteu ab atenció

y no prengueu cap disgust:

La passat... lo qu'era just

que passés

Totas = Com?

Ant = L'ocasió

fá'l lladre, sol di la gent.

Com no estaba convidat

l'Enriquet, y s'ha trobat

tot sol, l'hi ha vingut l'intent

de menjá matá. y pernil.

y com la Paula xoribava

y ho ha vist tot y hos oidava,

ha buscat forma sutil

perque la Paula calles
dihent ; M'han envenenat!
Si parlas, tu hauràs ~~curat~~ causat
ma mort

(Girantse cap al foro
ahont hi ha l'Enriquet
que treu lo cap y despres
entra.)

: Oyritat?

Això es.

Oh =

Oh =

O
Escena 14.
Dits Enriquet.

=

Ant = (Agafa a l'Enrich per la
orella y l'presenta.)

Ø aquí teniu al culpat
que ja hos demana perdó.

Con = (Agenollantse à la dreta.)
¿Me perdoneu?

Concep = ¡Gran bribó!
(La Concepció vá á pegarli
Ø l'Enriquet ab tota
calma li diu.)

Con = que hi fordàs si está menjat?

Concep = Encara ho gosas à dir

Rosa = Ja hi! una criaturada
à tot temps es perdonada

Pau = Jo també li anava à dir.

(Paula que al veurel ha
recobrat la tranquilitat,
al veurer que li volan

pagar li sap mal y vá per
interposarse, quant la Roseta
ha parlat, per defonsarlo.)

Feli = Tu xerras y no dius res.

Mar = Es un lloro casulá

Ros = Be, be, olvidemho ja
y que no hi torni may més.
(Adelantantse al públich.)
Olvidem lo succehit
y ns creurém qu'hem baronat,
fins dona la Societat
un aplauso
Bon profit!

Tots =
(aplaudeixen també y can lo Telo.)

=

Prou.

/1006389359